

Π. — Ἐσύ, ποῦ Βάκχους κυνηγᾷς
καὶ πολυστάφυλα τρυφᾷς
τῶν γεωργῶν τήμελίᾳ.

Ποῦ σοῦ γέγονεν καὶ πεισιβοί,
καὶ μεθυμένοι Σειληνοὶ
κυλοῦν κρασοῦ βαρέλια.

Ὅνειράτα διάλυσε μεθύων ἐπαράτων,
μ' ἐλπίδες τὰ κεφάλια τῶν μῆν τὰ παραγαώνης,
κι' ὄνειροπλόκου γιάτρεψε, ποῦ πάσχουν τάντερά των,
καὶ φαίνονται λεπτότερα λεπτῆς ἐντεριώνης.

Μηνύματα καινούρια,
βαρεῖτε τὰ σαντούρια.
Εἰρήνη καταφθάνει
μὲ νυφικὸ σταφάνι.

Τὰς ἀπαισιοδόξους μαντείας σας ἀφήτε,
κι' ὅπως μᾶς βεβαιῶνουν διάφοροι προφήται,
τελεῖονται τῆς Συνθήκης τὸ μέγα γεγονός
τῆς πρώταις δέκα μέραις δὲν ξέρω ποιοῦ μηνός.

Κἂν τὸν τρέχοντα τὸν μῆνα,
ἴσως καὶ τὸν προσηχῆ
πέρνει τέλος κάθε γρίνα
καὶ πολέμων ταραχῆ.

Κι' ἂν καὶ τότε δὲν τελειώσῃ, μὰ ποῶς δὲν ἀμφιβάλλω
πὼς τελειῶνει δίχως ἄλλο
μὲ τὸν μῆνα τὸν Δεκέμβριον, κι' ἂν ἡ Πύλη δρόμο πάρῃ,
πιθανὸν κι' ἡ πρώταις δέκα μὲν παράσουν τοῦ Γενάρου.

Φ, Κουράστηκε καὶ κάθε νοῦς καὶ καθεμία γλῶσσα...
ἔπερασαν δεκαήμερα κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πόσα,
κι' ἀκόμη, χάσομερη,
ποῶς τάχατε τὸ ξέρετε
ὡς πόσα θὰ παράσουν μὲ πόνο κι' ἀγωνία,
μὰ κάποιο δεκαήμερο θὰ γίνῃ συμφωνία.

Ἐν τῷ μέσῳ χιμαῖρόν
ὁ καθεὶς νυχθημερόν
τὴν Εἰρήνην τσαμπουναῖ.

Κι' ὄλοι στέκουν καὶ ῥωτοῦν
καὶ κατάματα κυτοῦν
τὸν Γκαλήπ καὶ τὸν Πανᾶ.

Υπομονὴ χρειάζεται, ἵσθην συμφωνᾷ τὴν νέαν,
τι διάβολο νὰ κάμῃς;

ὀποχωρήσεις συνιστοῦν κι' ὑπομονὴν γενναίαν
καὶ μερικὰ Δυνάμεις.

Υπόμεινε, βρὲ Περικλῆ, γενναίως ὀποχωρεῖ,
καὶ πιθανὸν μετ' οὐ πολλὸ νὰ καταλάβῃ ἡ κόρη,
ποῦ μ' ἐλαϊφύλλα κοσμεῖ τὸ πάγχρυσόν τῆς δόρυ.

Π. — Κανένα δὲν στενοχωρῶ,
εἰρηνικῶς ἐγκαρτερῶ,
εἰρηνικῶς ὀποχωρῶ.

Εἰρήνης νόφαις καὶ γαμπροὶ
λέν μὲ τὸ στόμα χάσκα:
μῆτε καὶ σήμερα Δαμπτρῆ,
μῆτε τοῦ χρόνου Πάσκα.

Φ. — Τρία πουλάκια κάθονται ὅτῃς Πύλης τὸ Ντιβάνι,
καὶ τραγουδοῦν μὲ τὸν Ἐμβέρ
ἀλλ' ἡμιπαλὲρ ξιφὶ βαλέρ,
τῆς γαλανῆς τὸ φόρεμα, τῆς Ρόσσας τὸ φουστάνι.

Σὰ τοῦτη τὴν ἀναποδιά
Εἰρήνην φθάνει, βρὲ παιδιὰ,
κι' ἵχει πολέμου κτύπος.

Εἰρήνης στρώνεται φλοχρός,
καὶ χρεμτίζει φλογερὸς
ὁ λασιαύχην ἵππος.

Π. — Τουφέκι Μάνι, χερ βροτῶ,
φάλλω Στρατοῦς καὶ Στόλους,
κανένα δὲν δυσσερεστῶ,
καὶ καρτερῶ συνιστῶ
κι' ὑπομονὴν εἰς ἔλου.

Ἐτ' ἀνάθεμα κακῆ καρδιά
καὶ θὰ τελειώσουν εἰλα,
καὶ δὲν θ' ἀφήσωμ, παιδιὰ,
ὅτῃν ἐρημον τὰ κῶλα.

Καὶ τώρα μὲ τὸν Κεμαλῆ
πᾶν νὰ πῶ τσαμπουκι,
καὶ δέξου, σαχλο-Φασουλῆ,
ἕνα γερὸ χαστοῦκι.

Ἐκεῖ κερμῶσεις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τὸ Μαστίγιον ἐκείνο, φύλλον τοῦ γνωστοῦ Παρδίου,
ὅπου φάλλει μὲς ὅτῃν Κύπρο κλέη δέξης ἀίδιου,
ἐν τιμῇ πολλῇ καὶ δέξῃ δύο χρόνους συμπληρῶνει,
καὶ ὅτῃν τρίτο μπαίνει χρόνο
μὲ μὴ δύναμι καὶ τόνο,
ποῦ ψυχῇ καὶ νοῦ φτερῶνει.